

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság

Ügyvédi Iroda (.....)

Budapest Bank Zrt. (1138 Budapest, Váci út 193.) **felperesnek** – a) által képviselt
..... által képviselt ügyvéd

5. III. 20.) **alperes** ellen hitelkártya tartozás iránt indított perében a Pesti Központi Kerületi Bíróság
2016. március 24-én kelt 16.P.304.774/2014/22. sorszámú ítéletével szemben a felperes részéről 23.
sorszámon előterjesztett, Pf.3. és Pf.8 sorszám alatt kiegészített fellebbezése és Pf.5 sorszám alatt
előterjesztett csatlakozó fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15
napon belül fizessen meg a felperesnek 145.253 (száznegyvenötezer-kettőszázötvenhárom) Ft-ot és
annak 2011. április 21-étől a kifizetés napjáig járó 34,08 + 6% mértékű kamatát, valamint 27.700
(huszonhétezer-hétszáz) Ft elsőfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 21.350 (huszonegyezer-
háromszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság támadott ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy az
alperesnek 65.000 Ft perköltséget. Ítélete indokolásában tényállásként rögzítette, hogy a felek között
2007. szeptember 11-én fogyasztási kölcsön- és hitelkártya elnevezésű, „dual”, azaz két
pénzügyi jogviszonyt szabályozó kölcsön és hitelszerződést kötöttek. A felperes a hitelkártyát
megküldte az alperes részére, mely hitelkártya telefonhívással volt aktiválható. A felek között
hitelkártyára vonatkozóan írásbeli szerződés nem jött létre. Az alperes a hitelkártyát aktiválta és
több esetben arról különböző összeget vett fel. Visszafizetés iránti kötelezettségének azonban nem
tett eleget, ezért a felperes 2011. április 6-án kelt április 20-án az alperes részére kézbesített

levelével írásban a hitelszerződést felmondta az alperesnek.

A felperes keresetében az alperes marasztalását kérte 145.253 Ft-ban, annak 34,08 %-os ügyleti és 6%-os késedelmi kamatában és perköltségben. A felperes álláspontja szerint a felek között a szerződés írásban létrejött, mivel a felperes ajánlatát az abban közölt hitelkeret összeggel és aktuális hirdetménnyel az alperes elfogadta. Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a felek között szerződés nem jött létre, mert a felek egybehangzó akaratnyilvánítása hiányzik. Emellett a felek a megszabott alakiságot sem tartották be, a kötelező írásbeliség ellenére a felperes csupán egy értesítő levelet küldött, amelynek bal felső sarkában szerepelt a felhasználható hitelkeret összege, mely a hitelkeret, mint lényeges szerződési feltétel meghatározásának nem felel meg. Az elsőfokú bíróság a 1959. évi IV. tv. (régi Ptk.) 523. § (1) bekezdésének, 525. § (1) bekezdésének és 205. § (1) bekezdésének rögzítését követően arra a következtetésre jutott, hogy a felek nem állapodtak meg a hitelkeretben. Bár a felperes a bankkártyát megküldte az alperesnek, s a levélben a hitelkeret összege feltüntetésre került, ez azonban nem tekinthető olyan lényeges szerződési elembe történő megállapodásnak, melyet a régi Ptk. 205. § (2) bekezdése előír. Az alperes nem fogadta el a hitelkeretet, a kártyát enélkül használta, a kölcsön összege azonban olyan lényeges szerződéses elem, amelyben a feleknek meg kell állapodniuk.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperesnek a kereseti kérelem szerinti marasztalását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására új határozat hozatalára utasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértően jutott arra a következtetésre, hogy a felek között nem jött létre hitelkártya szerződés. Az alperes az általa 2007. szeptember 11-én aláírt fogyasztási kölcsönszerződésben kérte, hogy a bank későbbi időpontban saját döntése szerint, hitelbírálatának eredményétől függően hitelkártyát bocsásson ki részére. Ez pedig *ajánlatnak* minősül a régi Ptk. 211. § (1) bekezdésében foglaltak szerint. Ugyanezen szerződésben ismerte el az alperes magára nézve kötelezőnek az általános szerződési feltételeket, és fogadta el, hogy a szerződéshez kapcsolódó költségeket az aktuális hirdetmények tartalmazzák. Ezt követően a felperes az alperes hitelképességvizsgálatát követően a hitelkártya igénylést elfogadta és 100.000 Ft-os hitelkeretet bocsátott az alperes rendelkezésére, a bankkártya megküldésével egyidejűleg. Ez az ajánlat *elfogadásának* minősül, melynek folytán a hitelkártya szerződés létrejött. Hatályba azonban csak akkor lépett, amikor az alperes aktiválta a bankkártyát - a hitelkeret pontos összegének ismeretében. Téves ezért az az elsőfokú ítéleti megállapodás, hogy a szerződés ne jött volna létre, mint ahogy az a megállapítás is, hogy az alperes a hitelkeretet ne fogadta volna el. Annak, hogy a szerződés részletes tartalmát az általános szerződési feltételben, üzletszabályzatban és hirdetményben foglaltak alkossák, nem volt a szerződéskötés időpontjában jogszabályi akadálya, következésképp a felek valamennyi lényeges szerződési feltételben megállapodtak. Utalt emellett a XXV. számú Polgári Elvi Döntésre (PED), amely kimondta, hogy nem szükséges, hogy ugyanaz az okirat tartalmazza valamennyi fél szerződéses nyilatkozatát. Jelen esetben az alperesi ajánlatot a 2011. szeptember 11-én általa aláírt szerződés, a felperesi elfogadó nyilatkozatot pedig a bankkártyát is tartalmazó levél foglalta magába, melynek átvételét az alperes egyébként nem is vitatta. Hangsúlyozta, hogy a felhasználható hitelkeret összege nem csupán példaként került az értesítő levélben rögzítésre, hanem annak másik oldalán is: „a levélhez mellékelte bankkártyára már feltöltöttük az Önnek szánt 100.000 Ft hitelkeretet”, azaz a hitelkeret konkrét összege pontosan rögzítésre került. Annak alátámasztására, hogy a hitelkeret összegének meghatározása felperes által egyoldalúan is történhet, utalt a 93/13./EGK. irányelv 3. cikk (3) bekezdésére, mely arról rendelkezik, hogy a szerződés lényeges egyes elemeinek egyoldalú meghatározása nem tisztességtelen, ha a fogyasztó számára a szerződés felmondásának lehetősége nyitva áll - következésképp az egyoldalú meghatározás nem a szerződés létrejötte, hanem a tisztességtelen szerződési feltételek körében vizsgálható. Mivel pedig az alperesnek lehetősége volt

a hitelkártyát nem aktiválni, melynek hiányában a szerződés megszűnt volna, így a perbeli szerződés létrejöttnek tekintendő és a szerződés tisztességtelensége sem állapítható meg. Ezen állításának alátámasztására további jogesetekre hivatkozott. Ami az aláírások hiányával kapcsolatos alperesi álláspontot illeti, hivatkozott a Kúria egy ítéletére, amely rögzítette, hogy a hiányzó aláírások nem teszik érvénytelenné vagy létre nem jötté a szerződést, ha az aláíró, mint álképviselő eljárását a fél utólag jóváhagyja. Jelen esetben a jóváhagyást támasztja alá az a tény, hogy a felperes teljesítette a szerződésben foglaltakat, éveken keresztül az alperes rendelkezésére tartotta a hitelkeretet, havonkénti elszámolást küldött.

A felperes költségigénnyel élt az alperessel szemben, jogi képviselőjének a munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet alapján kérte megállapítani azzal, hogy áfa-körbe tartozik.

Az alperes csatlakozó fellebbezést nyújtott be az elsőfokú bíróság ítélete ellen. A másodfokú tárgyaláson csatlakozó fellebbezését visszavonta.

Ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Hangsúlyozta, hogy a fogyasztási kölcsönszerződésen túlmenően a hitelkártya szerződés egyetlen lényeges elemében sem jött létre konszenzus. A hitelkeret feltüntetése a felperesi tájékoztató levélen, mint példa került megjelenítésre, ami nyilvánvalóan nem minősül szerződési feltételnek. Hivatkozott a régi Ptk. 205. § (2) bekezdésére, amely a szerződés létrejöttét a lényeges szerződési elemekben történő megállapodáshoz köti, mely jelen esetben hiányzott. A szerződés tehát nem jött létre, ha létre jött volna is, akkor is semmis. Utalt arra, hogy az alperes fogyasztónak minősül. Az alperes álláspontja szerint a felperes részéről neki megküldött tájékoztató levél a példaismertetésén kívül csupán hirdetménynek minősülő tájékoztatást tartott, mely általános szerződési feltételnek minősül. Annak tartalmára az alperesnek ráhatása nem volt, az egyedileg megtárgyalásra nem került, annak ellenére, hogy a régi Ptk. 205/A § (2) bekezdése értelmében az általános szerződési feltételt használó felet terheli annak bizonyítása, hogy azt a felek egyedileg megtárgyalták. Jelen eljárásban a felperes ezt nem bizonyította. A régi Ptk. 205/C §-ából szintén az következik, hogy az általános szerződési feltételeket csak akkor lehet alkalmazni, ha azok egy érvényesen létrejött szerződés tartalmát képezik. Hivatkozott emellett az alakiság megsértése miatti semmisségre. A bankhitel-szerződés érvényességéhez annak írásbafoglalása szükséges a régi Ptk. 522. § (2) bekezdése alapján, az írásba foglaláshoz kívül pedig a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (rég. Hpt.) 47. § (1) bekezdése a) pontja értelmében két igazgatósági tag, illetőleg két ügyvezető együttes aláírása szükséges. Megállapítható azonban, hogy sem a 2007. szeptember 11-én kelt kölcsönszerződésen, sem a tájékoztató levélen nem szerepel két aláírás. Az alakiság megsértésével kötött szerződés semmisnek minősül a régi Ptk. 217. § (1) bekezdése alapján.

Az alperes költségigénnyel élt a felperessel szemben, jogi képviselője munkadíját a vonatkozó IM rendelet alapján kérte megállapítani azzal, hogy áfa-körbe tartozik.

A fellebbezés a l a p o s.

Jelen per a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (Pp.) kísértékű perekre irányadó XXVII. fejezetének szabályai szerint bírálendő el. A Pp. 392. § (1) bekezdése alapján e perekben fellebbezésnek az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges megsértésére vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására való hivatkozással van helye. A felperes fellebbezésében ez utóbbira hivatkozott.

A másodfokú bíróság megítélése szerint nem volt helye a kereset elutasításának, ugyanakkor a Pp. 394. § (3) bekezdése alapján abban a helyzetben volt, hogy bár az ítélet anyagi jogszabályt sértett, a

döntéshez szükséges tények megállapíthatóak voltak, így az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság megváltoztatta és a felperes kereseti kérelmének megfelelően marasztalta az alperest.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt a régi Ptk. 522. § (1) és (2) bekezdésével egészíti ki az elsőfokú bíróság jogi indokolásának jogszabályi hivatkozásait:

Az 522. § (1) bekezdése értelmében bankhitelszerződéssel a pénzintézet arra vállal kötelezettséget, hogy jutalék ellenében meghatározott hitelkeretet tart a másik szerződő fél rendelkezésére, és a keret terhére - a szerződésben meghatározott feltételek megléte esetén - kölcsönszerződést köt, vagy egyéb hitelműveletet végez.

Az 522.§. (2) bekezdése szerint a bankhitelszerződés érvényességéhez a szerződés írásba foglalása szükséges.

Az elsőfokú bíróság a keresetet azért utasította el, mert arra a megítélésre helyezkedett, hogy a perbeli szerződés nem jött létre a felek egyező akaratnyilvánításának hiányában.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásainak és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetésével állapítja meg a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság mérlegelése tehát kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek magatartásának egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére. A másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között önállóan felülmérlegelheti a bizonyítás eredményét, új tényállást állapíthat meg.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a felek között a hitelkártya szerződés érvényesen létrejött az alább kifejtettek alapján:

A régi Ptk. 522. § (1) bekezdése rendelkezik a hitelszerződésről. Ennek lényeges tartalmi eleme a hitelkeret összege. A szerződés megkötésekor nem volt jogszabályi akadálya annak, hogy a szerződés részletes tartalmát az általános szerződési feltételek, az üzletszabályzat és a hirdetémények tartalmazzák. Az alperes a fogyasztási kölcsönszerződésben annak tartalma szerint ajánlatot tett hitelkártya szerződés megkötésére a régi Ptk. 211. § (1) bekezdése alapján és kijelentette, hogy az általános szerződési feltételeket, az üzletszabályzatot tudomásul vette és elfogadta. Tudomásul vette továbbá, hogy a hirdetmény rendelkezéseit azzal tekinti majd magára nézve kötelezőnek, hogy aktiválja a hitelkártyát. Az ÁSZF 3.7) pont szerint a bankkártyával a tranzakciók után a mindenkori hirdetményben meghatározott ügyleti kamat, díj, költség és jutalék megfizetésére köteles az adós. Az alperes elfogadta, hogy a hitelkeret összegét a bank határozza meg, ajánlata ekként a szerződés lényeges elemeit tartalmazta. A perben nem volt vitatott, hogy a felperes az alperes ajánlatára nyilatkozatot tett, hiszen az alperes maga is állította, hogy a felperes tájékoztató levelét 2008. július hónapban megküldte neki. Annak tartalmát azonban a felek eltérően értékelték. A másodfokú bíróság álláspontja szerint – szemben az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal – a 100.000 Ft-os hitelkeret nemcsak az alperes által megjelölt példálózó módon került feltüntetésre a felperesi nyilatkozatban, hanem a bankkártyát tartalmazó oldalon annak bal oldalán is: „feltöltöttük az Önnek szánt 100.000 Ft hitelkeretet”. Mivel pedig a XXV. számú PED iránymutatása értelmében a szerződés érvényességét nem érinti, ha a szerződéses nyilatkozatot külön okiratban szerepelnek, így a szerződés annak lényeges tartalma elemeit érintően érvényesen létrejött. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ezzel ellentétes következtetésre jutott.

Ami a hitelkeretben, mint a szerződés lényeges tartalmi elemében történő megállapodást illeti, a másodfokú bíróság külön is kiemeli az alábbiakat:

Az alperes a hitelkártya szerződésre tett ajánlatában kifejezetten elfogadta, hogy a felperes állapítja meg egyoldalúan a rendelkezésére bocsátandó hitelkeretet. Ennek alapján tehát a felek közötti szerződés az alperesi ajánlat felperesi elfogadásával létrejött. Meg kell jegyezni, hogy az alperes a már meghatározott hitelkeret ismeretében aktiválta hitelkártyáját, noha aktiválás hiányában, - s erről a felperes tájékoztató levél részletes eligazítást adott - („hogyan juthatok hozzá?”) a hitelkártya szerződés nem lépett volna hatályba. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően arra a következtetésre jutott, hogy – mivel az alperes azt kifejezetten elfogadta - nem volt akadálya, hogy egyes szerződési feltételeket a felperes egyoldalúan állapítson meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperes tájékoztató levele csupán általános szerződési feltételeket tartalmaz. A felperes hivatkozott levele ezzel szemben az alperesi ajánlat elfogadásának minősült, olyan szerződéses nyilatkozatnak tehát, mellyel a felek közötti hitelkártya szerződés létrejött. Természetesen tartalmazott általános szerződési feltételeket, abban a hirdetmény aktuális tartalma is olvasható volt - az alperes ajánlatában maga is elfogadta, hogy a felperes a bankkártya megküldésével egyidejűleg arról őt tájékoztassa. Annak azonban, hogy a felek azt nem tárgyalták meg egyedileg, a szerződés létrejötte szempontjából nincs jelentősége, hiszen ahhoz elegendő, hogy azt az alperes megismerte, erre pedig a levél megküldésével sor is került. Az egyedi megtárgyaltságnak, melyre az alperes hivatkozott, az általános szerződési feltételek tisztességtelensége vizsgálatakor van jelentősége, mely kérdés jelen perben nem merült fel.

Arra az alperes helytállóan utalt, hogy a hitel- és a kölcsönszerződés jogi és tartalmi szempontból eltérő. A felek között létrejött szerződés olyan speciális megállapodás, amelyben a hitel- és kölcsönszerződés elemei egyaránt megtalálhatók, melyben egyfelől a pénzüintézet hitelkeretet tart az ügyfél, az alperes rendelkezésére, az alperes pedig a hitelkeret igénybevitelével kölcsönt kap, annak törlesztése, ütemezése és ehhez képest a kölcsön kamatozása azonban döntően az alperes teljesítésének mértékétől és időpontjától függ. A régi Hpt. 213. § (1) bekezdésének hivatkozott rendelkezései fogyasztási, lakossági kölcsönszerződésre vonatkoznak. A régi Hpt.-nek a szerződéskötéskor hatályos 2. számú melléklete III/5) pontja szerint a fogyasztási kölcsön a mindennapi élet szokásos használati tárgyainak megvásárlásához, javításához, szolgáltatások igénybeviteléhez nyújtott kölcsön és a felhasználási célhoz nem kötött kölcsön, ha a kölcsön természetes személy nem üzlet célú tevékenysége körében veszi igénybe. A III/13) pont szerinti lakossági kölcsön a fogyasztási kölcsön, lakás, üdülő, illetőleg egyéb ingatlan vásárlására, építésére, felújítására, bővítésére, korszerűsítésére, továbbá közmű fejlesztésére fogyasztónak nyújtott kölcsön. A régi Hpt.-nek alperes által az elsőfokú eljárás során hivatkozott szakaszai csak fogyasztási lakossági kölcsönszerződések tekintetében irányadók. A perbeli szerződés nem minősül fogyasztási kölcsönszerződésnek, hanem hitelkártya szerződésnek, melyre ezért a régi Hpt. alperes által hivatkozott rendelkezései nem vonatkoznak, a szerződés e jogszabályba nem ütközik, ezen alapon érvénytelennek nem tekinthető.

Az is alaptalan alperesi érvelés, hogy a szerződés – alakiság megsértése miatt – azért semmis, mert a felperes részéről sem a 2007. szeptember 11-i megállapodás, a tájékoztató levél nem került aláírásra, két arra jogosult személy részéről. Noha a szerződés létrejöttekor hatályos 1996. évi CXII. tv. 47. § (1) bekezdés a) pontja értelmében két igazgatósági tag vagy két ügyintéző együttes aláírását írja elő, a felperes pedig nem igazolta a felperesi nyilatkozatot aláíró egyetlen személy képviseleti jogosultságát, azonban az a tény, hogy a felperes a hitelkeretet az alperes rendelkezésére bocsátotta, havonta elszámolást küldött, vagyis az álképviselőjeként eljár alkalmazott eljárását a régi Ptk. 221. § (1) bekezdés szerint utólag jóváhagyta, ezzel a szerződés érvényesen létrejött, az

abban foglaltakat a felperes teljesítette is. Az alakiság szabálya nem vitásan sérült, a szerződés létre nem jöttét azonban ez nem eredményezheti.

Alaptalan az az alperesi érvelés (10/A/1 3. oldal) is, hogy a hitelkártya szerződés nem tartalmazza egyértelműen a kamatokat, díjakat, feltételeket, illetőleg a késedelmes fizetés jogkövetkezményeit, ekként a régi Hpt. 210. § (2) bekezdésébe ütközik. Az ÁSZF 3.7) pontja kimondja, hogy az ügyfél által a bankkártyával bonyolított tranzakciók után a mindenkor hatályos hirdetményben meghatározott ügyleti kamatok, díjak, költségek, illetőleg jutalékok megfizetésére köteles. A hirdetmény rendelkezéseit pedig ajánlatában az alperes az aktiválás aktusával ismerte el magára nézve kötelezőnek, az aktiválásra pedig nem vitásan sor került, ekként tehát nem állítható, hogy a felperes által kifogásolt lényeges rendelkezések ne váltak volna a szerződés részeivé.

Alaptalanul hivatkozott az alperes az elsőfokú eljárás során (10/A/1) a 227/2006. (XI.20.) Korm.rendelet 15. §-ára, illetőleg 14. § (3) bekezdésére, valamint a 41/1997. (III.5.) Korm.rendelet 12. §-ára, mint olyan jogszabályokra, melyekbe a szerződés ütközik. A kifogásolt tájékoztatásokat, illetőleg szerződési tartalmakat illetően a másodfokú bíróság utal rá, hogy az elsőfokú eljárás során csatolt fogyasztási kölcsön- és hitelkártya általános szerződési feltételek kimerítően rendelkeznek e tekintetben. Minthogy a kifejtettek alapján azok a szerződés részévé váltak, ezért az alperes erre vonatkozó kifogása alaptalan.

A kifejtettekre tekintettel a perbeli szerződés létrejötté és annak érvényessége bizonyítást nyert, a felperes pedig bizonyította a szerződés felmondását, mellyel a teljes követelés egy összegben esedékessé vált, ezért a felperes a régi Ptk. 198. § (1) bekezdése alapján megalapozottan követeli a szerződés teljesítését.

Ami a kereset összecszerűségét illeti, az alperes csak azt sérelmezte, hogy nem azonos mértékű THM szerepelt a kereseti kérelemhez csatolt hirdetményben és a felperes által megküldött tájékoztató levélben. Ennek azért nincs jelentősége, mert a felperes keresetében nem a THM megfizetését, hanem ügyleti és késedelmi kamat megfizetését kérte. Az előbbit tartalmazza a felmondás idején hatályos, az elsőfokú eljárás során csatolt hirdetmény (kereseti kérelem 2. sorszámú melléklet), az utóbbit pedig az általános szerződési feltételek 3.10) pontja tartalmazza, ekként tehát az ügyleti és késedelmi kamat mértékét a felperes megfelelően bizonyította. Ezen túlmenően pedig a kereset összecszerűségét az alperes nem vitatta, azt egyebekben a becsatolt hitelkártya kivonatok is megfelelően alátámasztják, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és kötelezte az alperest 145.253 Ft és annak 2011. április 21-étől (az azonnali hatályú felmondás kézhezvételét követő naptól) a kifizetés napjáig járó 34,08 % mértékű ügyleti kamat és 6% mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

Az ítélet megváltoztatására tekintettel rendelkezni kellett az elsőfokú perköltségről is. Az alperes pervesztessé vált, így a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes oldalán az elsőfokú eljárásban felmerült perköltséget, amely 5.000 Ft fizetési meghagyásos eljárás során felmerült díjból és 10.000 Ft kereseti illetékből, valamint a hivatkozott IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 4/A. §-a alapján 10.000 Ft + áfa, összesen 12.700 Ft ügyvédi munkadíjból áll. Mindösszesen 27.700 Ft elsőfokú eljárás során felmerült perköltséget tartozik tehát megfizetni az alperes a felperesnek

A fellebbezés eredményre vezetett, ezért a pervesztes alperes köteles a felperes fellebbezési eljárásban felmerült perköltségét is megfizetni, amely 15.000 Ft fellebbezési illetékből, valamint a

46.Pf.635.320/2016/10.

7

hivatkozott IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján 5.000 Ft + áfa, összesen 6.350 Ft
ügyvédi munkadíjból áll, ez mindösszesen 21.350 Ft.

Budapest, 2016. október 20.

dr. Szabó Ildikó s.k.
előadó bíró

dr. Csüllög Katalin s.k.
a tanács elnöke

dr. Ivanics Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelétül:

61

